

Hun skal fremme børns interesser. Hun skal værne om børns rettigheder. Hun skal udtale sig om lovgivning, der har betydning for børn. Hun skal for det fjerde varetage børns interesser over for statslige og kommunale myndigheder samt private organisationer. Hun skal foretage en vurdering af børns sundhedsvilkår. Hun skal fungere som klageorgan for børn over for offentlige myndigheder. Hun skal forebygge, at børn bringes i konflikt med samfundet.

Det var blot syv af de mange opgaver. Der er langt flere ifølge lovforslaget. Intentionerne, som ligger bag mange af disse opgaver, er jo gode nok, men så kommer betænkelighederne, i hvert fald betænkelighederne for Den Konservative Folketingsgruppe, for alle disse opgaver, som børneombudsmanden skal løse sammen med 10, 15, 20 eller 25 ansatte, er der jo, som også hr. Erik Larsen var inde på, millioner af andre mennesker der løser i øjeblikket og vel ofte på en måde, som er bedre, i hvert fald en måde, der er betydelig nærmere ved det enkelte barn.

Dem, jeg tænker på, er de halvanden million forældre, og det er den ene million bedsteforældre, som ofte er ganske engagerede i børnenes og de unges tilværelse.

Jeg tænker på de 50.000 folkeskolelærere, som daglig underviser, påvirker og beskæftiger sig med børnene.

Jeg tænker på de tusinder og atter tusinder af børnehavepædagoger.

Jeg tænker ikke mindst på de langt over 50.000 frivillige idrætsledere, spejderledere og andre, som gør en stor og engageret indsats over for børn og unge. Og så kan man oven i disse knap tre millioner mennesker lægge de ca. 5.000 kommunalpolitikere og amtspolitikere og for den sags skyld også de 179 folketingsmedlemmer, som vel alle ud fra forskellige holdninger er interesserede i at give børn og andre en så god opvækst som muligt i det samfund, de skal leve i.

Min pointe er altså, at der er flere millioner danskere, som har de samme opgaver, som lovforslaget her pålægger børneombudsmanden, og jeg finder, at disse millioner i virkeligheden løser opgaven på en måde, der bestemt ikke er dårligere, måske tværtimod, end hvis man opretter en central ombudsmandsinstitution.

Lovforslaget betyder også, at børneombudsmanden skal udtale sig vedrørende nye love, som har betydning for børn. Det vil altså sige, at ombudsmanden bl.a. skal udtale sig om folke-

skolelov, om myndighedslov, om miljølove, alle love, som vedrører børn og det samfund, som børnene skal leve i fremover. Men vedrørende disse love og mange andre love, der drejer sig om børn, er der jo stor uenighed i Folketinget, selv om jeg da er helt sikker på, at både tilhængere og modstandere af disse love går ind for deres holdning ud fra, at de vil skabe et bedre samfund også for børnene.

Alle er vel besjælet af den tro, at de ved at stemme enten nej eller ja til disse forslag skaber et bedre samfund, men det bekræfter jo blot, at Folketingets partier indbyrdes af og til er uenige om, hvad der er bedst for det enkelte barn, og sådan skulle jeg sige som familiefar. Sådan er det jo også i almindelige familier, men nogle familier opdrager deres barn på den ene måde og andre på den anden måde, og hver gør det vel ud fra sin holdning – hvad man mener er bedst for éns egne børn.

Mit spørgsmål til slut er så: Hvad skulle en børneombudsmand have svaret til lovforslagene, hvis de var sendt ud til høring? Ja, det kunne blive det ene den ene gang og det andet den anden gang, og Folketinget kunne i virkeligheden ikke bruge svarene til noget som helst.

Lad mig derfor afslutningsvis konstatere: Vi kan ikke støtte forslaget. Vi er overbevist om, at varetagelse af børns interesser, påpegning af børns behov, forbedring af børns levevilkår og det forebyggende arbejde for, at børn ikke bringes i konflikt med samfundet, at alle disse opgaver bedst løses så nær ved børnene som muligt.

Formanden:

Lad mig lige sige, at når forretningsordenen giver ordføreren for forslagsstillerne ti minutter til slut, så er det ikke for at afskære alle korte bemærkninger, men hvis forslagsstilleren kommer op efter hver ordfører, så ryger noget af tankegangen i forretningsordenen. Derfor synes jeg, vi skulle gå videre til hr. Villy Søvndal, og jeg kan se, at forslagsstilleren har en vis forståelse for argumentet.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at diskussionen let bliver lidt teoretisk om en juridisk konstruktion. Jeg synes måske, det var mere spændende at tage et konkret udgangspunkt: Hvis man laver det tankeeksperiment, at vores samfund skulle indrettes ud fra børns behov som det primære, så er der ingen tvivl om, at vi på en række afgørende punkter kom til at lave det om. Der er ingen tvivl om, at